

De twee gedaantes van Di Rupo I

2013 / 39
29/10/2013

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Marc De Vos

Directeur Itinera

De verkiezingen liggen nog meer dan zeven maanden in het verschiet, maar federaal lijkt de campagne al beslecht. Waar de Franstalige socialisten meer dan 500 dagen voor nodig hadden na de vorige verkiezingen ligt nu al in hun schoot: de Vlaamse partijen hebben zichzelf uit elkaar gespeeld. CD&V en Open-VLD kanten zich tegen de zevende staatshervorming die voor de N-VA essentieel is.

Daarmee staat de N-VA aan de zijlijn. Ze zal zich op eigen kracht op het veld moeten wringen, net nu het "effect De Wever" lijkt weg te deemsteren en partij een nieuw elan vergt. Door zelf een staatshervorming uit te sluiten, leggen de Vlaamse partijen de lat lager voor de Franstalige partijen om andere gesprekspartners dan de N-VA te vinden. Dat kan ook problematisch zijn voor wie het sociaaleconomisch beleid primeert. Het zal immers vooral het Vlaamse gewicht zijn dat die hervormingen in beweging moet krijgen.

Perceptie

Er gaan dezer dagen twee versies rond over de regering di Rupo. Er is die van Dr. Pangloss: het personage van Voltaire dat gelooft in "de beste van alle mogelijke

werelden". In die rooskleurige wereld – vorige week nog bejubeld door PS-voorzitter Magnette – is België de crisis zonder veel kleerscheuren doorgelopen en is het licht aan het einde van de tunnel bereikt.

En er is de versie van Dr. Doom – vooral in zwang bij de N-VA – die vooral een belastingregering ziet die echte problemen heeft ontweken. De strijd tussen Dr. Pangloss

Is staatsstructuur een deel van die politieke oplossing, of een deel van het probleem? Dat is de vraag.

en Dr. Doom domineerde de laatste "state of the union" van premier di Rupo en wordt ongetwijfeld één van de bepalende thema's van de komende kiescampagne.

Balans

De waarheid ligt bijna altijd in het midden. In haar korte politieke leven heeft de regering di Rupo meer gedaan dan veel van haar voorgangers in de recentste vaderlandse geschiedenis. Staatshervorming, pensioenen, fraudebestrijding, asielbeleid, gezinsmigratie, ambtenarij en eenheidsstatuut: het mag gezien worden, ook al valt er inhoudelijk altijd heel wat op af te dingen. Dit is een federale regering met meer daadkracht dan wat we gewoon waren geworden.

Maar dat was ook niet moeilijk: de periode van Paars was vooral politieke spelerei en nadien was het altijd balanceren op de koord tussen crisisbeheer en "non-governo". Di Rupo I is de eerste "normale" regering sinds jaren, die effectief heeft gedaan wat een regering moet doen: regeren. Dat was trouwens ook van moeten: de

“

Grote dossiers zullen met nog meer drang op de tafel van de volgende regeringsonderhandelingen komen. De tijd van geleidelijke marginale bijstellingen is voorbij. Het wordt een keuze tussen stevig hervormen of beheer van verval.

”

algemene economische malaise, de permanente budgettaire krapte, het rijzende tij van de vergrijzing en de systematische druk van Europa lieten gewoon geen ruimte voor stilstand. En er was de slagschaduw van de N-VA: de klassieke partijen, zeker in Vlaanderen, waren existentieel verplicht te bewijzen dat ze nog konden wegen en beslissen, anders was de N-VA alweer slapend rijk geworden.

Maar het lijkt te even mintwijfeldatde zeregeringerbudgettair de kantjes heeft van afgereden en dat ze noodzakelijke structurele hervormingen – begroting, belastingen, competitiviteit, arbeidsmarkt, gezondheidszorg en opnieuw pensioenen – hooguit heeft aangeraakt. Die grote dossiers zullen met nog meer drang op de tafel van de volgende regeringsonderhandelingen komen. De tijd van geleidelijke marginale bijstellingen is voorbij. Het wordt een keuze tussen stevig hervormen of beheer van verval.

Programma

Grote dossiers smeken om strategische oplossing, die telkens de tussenkomst van verschillende bevoegdheidsniveaus in ons land zal vergen. Is staatsstructuur een deel van die politieke oplossing, of een deel van het probleem? Dat is de vraag.

Om ze te beantwoorden is iets ongekend nodig: een duidelijk Vlaams front, niet over bevoegdheden, maar over programma. Het zal er wel niet van komen, maar we zullen de partijprogramma's in elk geval met meer dan de gebruikelijke belangstelling tegemoet kunnen zien. In de opkomende kiescampagne zullen alle partijen kleur moeten bekennen over hun grote opties. Geen vage slogans of onberekende beloftes, maar duidelijke visie en concrete oplossingen. Wie dat niet doet, zal daar hopelijk mee geconfronteerd worden in de debatten.

Marc De Vos is de directeur van Itinera en doceert aan de UGent

Twitter @devosmarc

Voor duurzame economische
groei en sociale bescherming

ONAFHANKELIJKE DENKTANK

KLARE IDEEËN, KLAAR VOOR ACTIE

Itinera Institute VZW

Leopold II Laan 184d B-1080 Brussel
T +32 2 412 02 62 - F +32 2 412 02 69

info@itinerainstitute.org
www.itinerainstitute.org

Verantwoordelijke uitgever: Marc De Vos, Directeur